توده

پرستن

ليکوال: داکټر معمار حشمت الله اتمر
بخلیکه : ز ر / کال ۵ ۴ لیـ

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

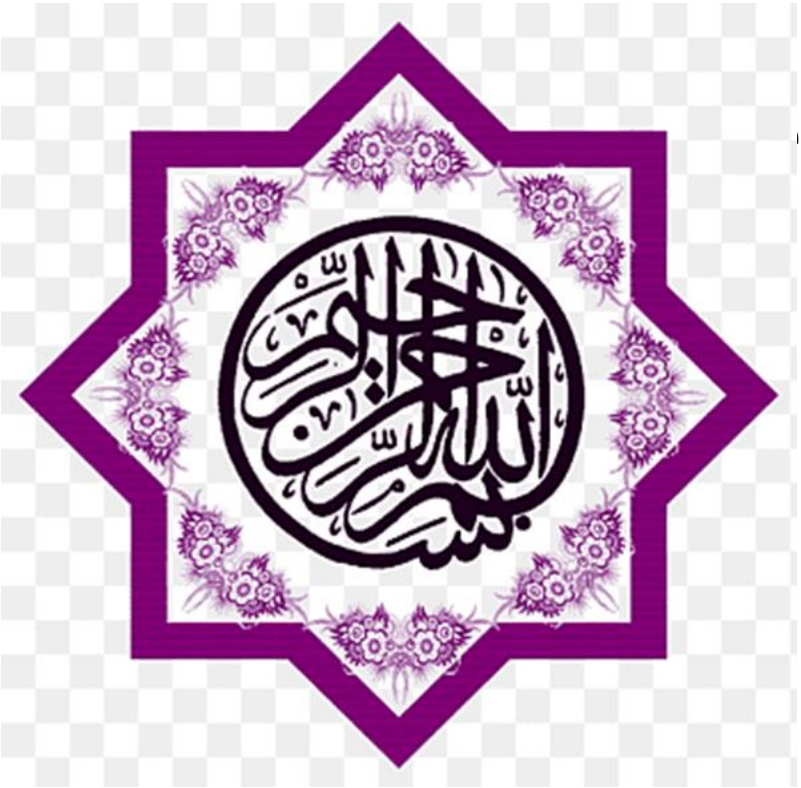

ketabton.com - The Digital Library

ليکې پوهه:

سرليک: **توده ټرستن**

ليکوال: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

اډېټور:

د پښتنې ډيزان: ډاکټر معمار حشمت الله ,, اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - زمری / کال ۱۴۰۵

واټس اپ: ۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸+

برېښنالیک:

atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې تړې د ګټې اخيستنې اجازه نه شته.

ketabton.com - The Digital Library

لړليک

سرليک **چوپړی**

پښتنی..... ۱
بسم الله الرحمن الرحيم ۲
ليکې پوهه:..... ۳
لړليک ٤
ترانِ (پيل، شروع، برید)..... ٥
د يادښتونو له پاره:..... ۷
نااندوله (ناول، کيسه يا داستان) ۸
د چاپ شويو کتابونو لېست ٥۹
د کار لاندې کتابونو لېست ٦۳
د امکان او وخت په صورت کې..... ٦٤
د پښتنی څټ ٦٥

ketabton.com - The Digital Library

توده بړستن

.....

ترانې (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِه .

بې پایه ستاینه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماڼۍ او کاینات یې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقیقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پیدایښت یوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسیدو جوهر په یوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ یوه له لوړو وسیلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل یوه بل حقیقي داستان یا ناول چې کیسه یې په هېواد کې د ننه، د بادپښ ولسوالۍ، لغمان ولایت کې پیل شوې او بیا وروسته د ګاونډ هېواد (پاکستان) ته غزېدلې ده، د خپلو کتابونو مینوالو او لوستونکو سره ګډه (شریکه) کړم.

زما د کتابونو مېنه وال یوازې معماران او انجینران نه دي، نه باید اوسي، نوځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو لیکونو کې توپیر راوړم چې د هرې څانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې لیکنې مې توپیر و لري او هم به مې مینه وال ډېر شي.

ketabton.com - The Digital Library

پاکه ربه!
زمونږ له پاره خپله لاره ښې ستونزې کړه، تر څو مونږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زمونږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

یادونې:

- پخښتې انځور د نااندولې (داستان، ناول) د متن په پام کې نیولو سره، ګوګل سایټ نه، اخیستل شوی او په پخښتې کې ځای پر ځای شوی دی.
- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره ګډ (شریکه) کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

ketabton.com - The Digital Library

د یادښتونو له پاره:

۱- .....

۲- .....

۳- .....

۴- .....

۵- .....

۶- .....

۷- .....

۸- .....

۹- .....

۱۰- .....

ketabton.com - The Digital Library

نااندوله (ناول، کیسه یا داستان)

شینګل اکا، پخوا د لغمان ولایت په قرغه یو ولسوالی، کوز کلي کې چې اوس د باد پښ ولسوالۍ پورې اړه لري، په یوه کوشني او پردي کور کې، چې پلار یې التە مزدوري (غریبي) کوه، سترګې دې نړۍ ته، خلاصې کړې.

د پیدایښت وخت یې ماسپښین او د جمعې مبارکه ورځ وه.

یوه ورځ، تېرې شوې وه.

ښځې یې خپل خاوند ته، و ویل:

په الک به، څه نوم کېږدو؟

هغه و ویل:

ښه به دا وي چې هغه د ماسپښین لمانځه نه وروسته، د کلي جومات ته یوسم او ملا صیب ته به و وایم چې، د هغه په غوږ کې اذان وکړي او پرهغه ښکلی نوم د اسلام دین اصلو سره سم، کېږدي.

غرمه وه.

ګاونډیانو ورته څه شنه تازه وطني سابه، سره د تودو جواریو راوړل، او د شین ګل اکا د ښځې مخې ته یې، کېښودل.

هغوی ببرته، خپلو دندو پسې لاړل.

شین ګل اکا لېرې ناست و او ځان یې په ښلېدلی(شکېدلي) پټو کې، تاو کړی، و.

ketabton.com - The Digital Library

خو، خپله نوې بړستن يې، پر خپلې ښځې اچولې وه.

هغه دوې کاسې او کاچوغه راواخيسته، سابه يې په کاسو کې و وېشل.

بيا يې تود جواړ خپلې ښځې ته، نږدې کړ.

څو مړۍ يې نه وې تېرې کړې چې د شين ګل اکا په ستونې کې، جواړ ونښت او پر توخې يې پيل کړ.

ښځې يې و ويل:

په دې وخت کې، چا ياد کړې.

اله!

ژر شه!

لږ نږدې او شا دې ما ته، واړوه.

هغه هم نږدې شو.

خپلې ښځې مخ ته، کښېناست.

شا يې، خپلې ښځې ته، واړوه.

هغې څو ډبه، په شا کې و واهه.

توخې يې، بند شو.

بيا يې هغه ته، و ويل:

جام واخله!

ketabton.com - The Digital Library

د منګي نه، اوبه په کې واچوه.

لمړی يې ته و څښه او بيا يې ډک، کړه.

په جام کې اوبه ما ته هم، راوړه.

هغه هم د خپلې ښځې خبره ومنه او د ځايه پاڅېد (اوچت شو).

اخوا دېخوا يې، و کتل.

جام يې تر سترګو شو.

هغه يې د ځمکې نه راپورته او د کوټې، و وت.

د کوټې تر څنګ يې يوه ښکلی ځای و چې دوې خوا کې يې د نيمو خامو خښتو دېوالونه، څټ (شا) يې د کوټې دېوال ته جوښت او مخه يې، خلاصه وه.

د دېوالونو او چت والی يې ۹۰ سانتی، سور(بر) يې ۹۰ سانتی او اوږوالی يې هم په پورتنيو، اندازو و.

التە په کې، څو د اوبو منګې، ځاپدل.

منګې هم ډېر زاړه او هغه ته د نيکه نه، په ميراث پاتې شوي وو.

منګويو ښکلي سر پوښونه، درلودل.

د منګيو په غاړو کې ښکلي غړوندی او ځينو ځايونو کې يې، د ډبرو غمي هم، ليدل کېده.

دا منګې د لوخو په منجمو باندې اينبودل شوې وو، تر څو د کار اخيستنې په و خت کې، چپه نه شي.

ketabton.com - The Digital Library

شینګل اکا د منګیو ځای ته، نږدې شو.

د یوه منګي پوښ یې لرې او جام یې ورته، نږدې کړ.

منګی یې کوږ او د اوبو نه یې، ډک کړ.

هغه ډېر تږی شوی هم، وو.

لږ لرې شو او په ځمکه یې سپلت (څپلت) و واهه.

جام یې پر سر را واړاوه او د اوبو په څښلو یې پیل کړ.

اوبه، سړې وې.

هغه په مزه، مزه اوبه یې، وڅښلې.

بیا یې و ویل:

شکر، خدایه.

په دې نړۍ کې، هر څه، ستا نعمت دي.

څوک ژر او څوک پرې، وروسته پوهیږي.

بیا منګي ته نږدې او جام یې د اوبو نه، ډک کړ.

جام یې خوا ته، کېښود.

د منګی سر یې بند کړ.

جام یې واخیست او کوټې ته، د ننه شو.

جام یې د ښځې خوا ته، کېښود.

ketabton.com - The Digital Library

هغه هم ډېره تږي شوې، وه.

جام يې پر سر راواړاوه او تولې اوبه يې، و څښلې.

هغې هم د اوبو د څښلو نه، شکر و وايه.

جام يې تر خوا کېښود.

بيا يې خپل مېړه ته و ويل:

چايجوش له اوبو ډک او پر نغري يې، کېږده.

چای دم کړه.

شينګل و ويل:

سمه ده.

د کوټې تر څنګ يې، يوه څپره وه.

د څپرې لاندې په يوه کنج کې، يوه د خټو نغرى و.

تر څنګ يې څه وچ لرګي، هم وو.

کوم چې شينګل اکا د پخوا نه، مات کړې وو.

هغه، څه لرګي په نغري کې، کېښودل.

تر لاندې يې، څو د سنډ (څنډ) لرګي، کېښودل.

بيا يې د نغري د سر نه اور لګيد (اور کوتې) چې په کوشنې تاخچې (طاقچې) کې وه، را واخيست او اور يې، بل کړ.

تور چايجوش يې د نغري پر سر، کېښود.

ketabton.com - The Digital Library

اوبه، په تودېدو شوې.

لږ ځنډ وروسته، اوبه په خوټېدو، شوې.

بيا هغه اور، مړ(بند) کړ.

کوشنی سپين چايجوش کې يې وچ چای واچوه او جوشې شوې اوبه يې په کې واچوې.

څو د کيکې يې چايجوش د نغرې خوا ته، کېښود.

چای، ښه دم واخيست.

بيا يې چايجوش اوچت کړ.

کوټې خوا ته، روان شو.

چايجوش يې د ځان سره، د ننه کړ.

چايجوش يې د نيمځې ځنډې ته کېښود.

د تاخچې يې دوې پيالې واخيستې او د کوټې نه د باندې شو.

د منګيو ځای ته لاړ او د يوه منګې يې اوبه واخيستې او پيا لې يې پرې کنګال، کړې.

بيا يې پيالې کوټې ته، د ننه کړې.

په پيالو کې يې، چای واچوه.

يوه يې خپلې ښخې او بله يې ځان ته، کېښوده.

بيا يې تاخچې ته، و کتل.

ketabton.com - The Digital Library

تر سترګو يې يوه کڅوړه، شوه.

له ځايه پاڅېد.

تاخچې ته، نږدې شو.

کڅوړه يې، خلاصه کړه.

يوه چکۍ ګوړه (ګړه) يې د کڅوړې نه و باسه او د کڅوړې خوله يې ښرته بنده کړه، تر څو موږکان په کې، و نه ګرځي.

بيا يې ګوړه پر زاړه دسترخوان کېښوده او د ګوړې ماتولو توره تيګه يې واخيسته او څو ګذارونه (ډبونه) يې ګوړې ته، ورکړل.

ګوړه ماته (ټوټې، ټوې) شوه.

ګوړه يې په يوه غاب کې کېښوده او خپلې ښځې ته يې نږدې کړه.

يوه غټه ټوټه يې ځان ته هم واخيسته.

هغه يې په خپل کينې لاس کې و نيوه او پر ښي لاس يې د چای پياله، را پورته او د چای په څښلو يې پيل کړ.

دواړو چای، په مزه، مزه وڅښل.

غرمه تېره شوه.

ماسپښين او د ماسپښين د لمانځه وخت، ورسېد.

شين ګل اکا د کور نه، اوداسه په نيت، روان شو.

پر پټو(ځمکو) وګرځېد.

ketabton.com - The Digital Library

بيا رواني بيالي (ويالي) ته نږدې او پر اودس يې پيل کړ.

اودس نه وروسته يې خپل مخ او لاسونه پرخپل زاړه پټو وچ کړل او جومات خوا ته، روان شو.

بيا يې لمونځ په جمع ادا کړ.

لمانځنه وروسته، هر کس (څوک) خپلو موخو پسې، روان شوو.

شين ګل اکا د لمانځه د ادا کولو نه وروسته، د جومات ملا امام ته نږدې او هغه ته يې ورو، و يل:

ملا صيب!

غواړم زما د زوی په غوږ کې آذان او ښکلی نوم پرې کړدې.

ملا و ويل:

سمه ده!

اوس ښه وخت دی.

اوا (هوا) هم سړه، نه ده.

هغه، راوړه!

شين اکا، خوشحاله شو اومخ پر کور يې، حرکت وکړ.

کورته، د ننه شو.

ښځې يې و پوښتل:

ملا صيب ته دې و ويل:

ketabton.com - The Digital Library

هغه و ویل:

هوا!

بیا یې و پوښتل:

هغه څه و ویل؟

شین ګل ځواب، ورکړ.

ملاصیب و ویل:

اوا (هوا) ښه ده.

کور ته، لاړ شه!

ماشوم په کوم لوی څادر کې تاو کړه.

بیا یې دلته د جومات وجرې (حجرې، کوټې) ته راوړه.

ښځې یې، و ویل:

سمه ده!

ماشوم، په خپل پټو کې تاو کړه.

شین ګل و ویل:

زما پټو ډېر زوړ او څو ځایه شلېدلی دی.

ښه به وي چه هغه په یوې بړستنې کې تاو او د جومات وجرې ته یې، یو سم.

ښځې یې و ویل:

ketabton.com - The Digital Library

مونږ خو د ماشوم له پاره، کومه ټرسټن هم، نه ده جوړه کړې.

شین ګل په خندا، شو.

و يې ويل:

يوه کوشنۍ، ټرسټنه شته.

هغه ډېره توده، ده.

په هغې کې پاو کم، نیم من مالوچ په کې ځای پر ځای شوی دی.

هغه ما ته، د پلارونو نه، پاتې ده.

زما مور دې، خدای وبخښي.

کله چې زه کوشنی وم او زما به یخ (یخني) کېده، هغې به ویل:

خوا ته مې، کښېنه!

بیا به یې کوشنۍ ټرسټن راواخیسته او پر ما به یې واچوه.

هغې به، ویل:

دا، دی!

توده ټرسټن مې درباندې، واچوه.

اوس به تود او ښه خوب، وکړئ.

په ریښتیا هم، هغه ټرسټن توده وه، پر ما به، خوب راغی او بیده به، شوم.

ټرسټن هم، ښکلې، ښکارېده.

ketabton.com - The Digital Library

هغې مخه او شا يې د تودو رنګونو ټوکر(رخت) نه جوړه شوې، وه.

زما مور به هغه، ښه ساته.

هغې به ويل:

دا ښکلې بړستن ده او غوړام دا بړستن خپلو لمسيانو ته هم، وساتم.

هغې هم، پورتنی کار، وکړ.

شين ګل بړستن واخيسته او ماشوم يې په تودې بړستنې کې تاو کړ.

مخ يې ورته، لوڅ پرېښود، تر څو اوا واخلي (تنفس وکړي).

د بسم الله په ويلو سره يې، ماشوم په غېږ کې ونيو او د کور نه، د باندې (و وت) شو.

ورو، ورو د جومات پر مخ، روان شو.

څو دکيکې وروسته جومات وجرې ته، ورسېد.

د جومات ملا امام هم د دروازې تر څنګ و لاړ و او د شين ګل، انتظار يې کاوه.

شين ګل وجرې ته، ورسېد.

ملا ته يې، سلام ورکړ.

ملا هم د هغه سلام ته، وعليکم و ويل.

بيا يې د وجرې دروازه خلاصه او دواړه، وجرې ته، د ننه شوو.

ملا، شين ګل ته و ويل:

ketabton.com - The Digital Library

پر توشکې کښېنه!

هغه پر توشکې کښېناست.

ملا، هغه ته و ویل:

بالښت دې هم څټ (شا) ته کېږده.

شین هم د ملا په وینا، پر توشکې کښېناست او بالښت یې څټ (شا) ته، کېښود.

بیا یې هغه ته، و ویل:

ماشوم، ما ته راکړه.

شین ګل، ماشوم ملا ته ورکړ.

هغه ماشوم په غېږ کې ونیو او ویې ویل:

ما شا الله!

څومره ښه او ګلالی ماشوم دی.

بیا یې د هغه په غوږونو کې، اذان ورکړ.

وروسته یې ماشوم، بېرته، هغه ته، ورکړ او ویې ویل:

ماشوم په کومه ورځ زېږېدلی دی؟

شین ګل و ویل:

پرون!

یانې د جمعې په ورځ.

ketabton.com - The Digital Library

ملا بیا وپوښتل:

کوم نوم خو تاسو ورته غوره کړی، نه دی؟

شین ګل و ویل:

نه!

تر اوسه مونږ هغه ته کوم نوم نه دی ټاکلی.

د هغه د نوم ټاکنه مو، تا ته پرېږدو ده.

هغه و ویل:

زما د خوا د هغه نوم جمعه الدین شو.

شین ګل په خندا او ویې ویل:

سمه ده!

زه، خوشحاله یم.

بیا ملا دوعا وکړه او د خدای نه یې وغوښتل چې هغه سوچه مسلمان او نېک صالح، لوی د مور او پلار دمه، پرې جوړه کړي.

بیا یې آمین و ویل.

شین ګل هم آمین و ویل.

ملا شین ګل ته و ویل:

ته کښېنه!

زه به چای دم او دواړه به یې، وڅښو.

ketabton.com - The Digital Library

شين ګل و ويل:

ما اوس دستي له راتګ نه، چای و څښل.

مننه کوم.

الله دې، جنتي کړه.

بيا د ځای نه پاڅېد، ماشوم يې په ټرسټنې کې تاو او په غېږ کې يې و نيو.

د وجرې نه د باندې او خپل بوټان يې، په پښو کړل.

د ملا نه يې خدای پامانی واخيسته او کور خوا، روان شو.

لږ ځنډ وروسته، کورته، ورسېد.

د کوټې دروازه يې خلاصه او کوټې ته، د ننه شو.

ښځه يې په خپلې توشکې، کښېناسته او شين ګل ته يې، و ويل:

را کړه!

الک، ما ته را کړه!

شين ګل و ويل:

سمه ده!

وا خله!

هغې ماشوم واخيست.

بيا يې شين ګل ته، و ويل:

ketabton.com - The Digital Library

څنګه؟

ملا صیب د هغه په غوږ کې آذان ورکړ؟

شینګل و ویل:

هو!

بیا یې، و پوښتل:

نوم یې پرې، څه کېښود؟

شین ګل و ویل:

جمعه الدین.

هغې و ویل:

ښه نوم دی.

خدای دې، مونږ ته، نیک صالح لوی کړي.

شین ګل و ویل:

آمین!

بیا یې د هغه نه بړستن لرې او د ځان سره یې، نږدې واچوه.

لمړی یې هغه ته پې (شیدې) ورکړې، بیا یې هغه پر کوشنۍ توشکې واچوه.

سر ته یې بالښت کېښود کوم چې، په کمانۍ (کمانکې) کې د ننه و.

ketabton.com - The Digital Library

وروسته يې، د هغه پر پښو هماغه توده بړستن واچوه او د کمانۍ (کمانکې) د پاسه يې خپل د اوړي ورځې لوی ټيکری (څادر) واچوه.

ماشوم هم د للو، للو په ويلو سره، بيده شو.

جمعه الدين، لوېده.

لمړی په خپوړو او بيا وروسته په ګرځېدو، شو.

ورو، ورو به، د باندې ګرځېده.

ملګري يې و موندل او د هغوی سره به يې، لوبې کوې.

جمعه الدين، په رنګ کې لږ تور و.

هغه ته به خلکو، مثلی ويل.

هغه، د مثلي کلمې سره جوړه، نه وه.

مثلي د کلمې په اوږدو سره به، په غصه کېده.

کله نا کله به لوبه هم پرېښوده او خپل کورته به، ته.

هغه پوره اووه کلن او د ښوونځي شو.

د هغوی د اوسېدو په سيمې کې ښوونځی، شتون نه درلود.

خلکو هم د ښوونځي سره مينه، نه درلوده.

هر چا (کس) به کوښښ کوه چې پرخپلو زامنو سبک (سبق) و نه وايي، او پر هغوی، کار وکړي.

کسب ته به يې د ښوونځي نه، غوراوی، ورکاوه.

ketabton.com - The Digital Library

د خلکو اقتصادي حالت هم، ښه نه وو.

غوره کارونه په هغه وخت کې، ژرنده ګړي، ناڼې (ډم، سلمان، بربر) بزګري (دهقاني)، مثلي توب، چوپانی، قوالي، ښکار (مرغانو ته جال اینښودنه) او د چوکې بزګري (دهقانی) وه.

جمعه الدین، لږ لوی شو.

پلار یې د یوه مثلي سره، شاګرد (مزدور) کړ.

هغه نوی په ځوانۍ، راغلي و.

هغه به په درمندو کې ښه شاخۍ وهه، درومندونه به یې با دول.

درمند به یې په راشپېل هم ټولاوو او دانې به یې اوا (هوا) ته پورته کوې.

په دندو کې، مخکښ او خورا تکړه شو.

د خلکو په و ینا په ریښتیا هم، مثلی شو.

هغه په خلکو هم، ګران و.

خپله دنده به یې په ښه توګه، سر ته رسوه.

وخت تېر او هغه ځوان شو.

پلار یې هغه ته کوژده (کوزده) وکړه.

د هغه کورنۍ، د ولور او واده مراسمو پیسې نه درلودې.

هغه مجبور شو د پیسو موندلو (ګټلو) له پاره ایران هېواد ته لاړ او التە شاقه کارونه، وکړي.

ketabton.com - The Digital Library

پوره پنځه کاله يې، الته تېر کړل.

پيسې يې تولې او بيا ببرته خپل هېواد ته، ستون شو.

هغه له ځانه سره ښکلی سيکو-۵ لاسی ګړۍ (ساعت)، د بخار دېګی، کوشنۍ ټيپ، راوړل.

پلارېي د هغه د واده، بندو بست وکړ.

څه نغدې پيسې يې ورته، ولور په توګه د هغه خوسر(خسر) ته، ورکړې.

د واده ورځ، وټاکل شوه.

دوستان او خپلوان يې، واده ته، خبر کړل.

د هغه کور څنګ ته، يوه نايې (دم، سلمان، بربر) ژوند کاوه.

هغه په کور کې نغاري (دوکړي) درلودې او د خوشحالۍ په مراسمو کې به يې غږوې(وهې).

هغه، نغاري به يې د اوزو پوستکو، کټوو پر سر به يې پوښوې او د ځانګړو لرګيو په مرسته به يې، غږوې.

د نغارو غږ ډېر لوړ او ګړندی و.

تر ډېرو ځايونو پورې به اورېدل کېده.

همدا راز به نغاري، د روژې مياشتې په پيشنمي (پېشلمي) کې هم د خلکو د پاڅولو له پاره،غږوې.

ketabton.com - The Digital Library

ځکه په هغه وختونو کې، خلکو سره به ګړۍ (ساعت) د اعلان له پاره په جوماتونو کې لوړغږی (لوډسپیکر) هم نه و.

ډېرو لږو یانې (یعنې) په شمار کسانو به، راډیو درلوده.

په دې اساس نغاړې د اعلان یا د خلکو د پام ګرځونې د پاره ډېره ښه او مناسبه و سیله، هم وه.

همدا راز د نغارو غږولو نه په اخترونو او نورو مهمو پېښو کې به، کار اخیستل کېده.

د کلې ناینې چې نیازو نومېده، شینګل اکا ته ورغی او د هغه یې و پوښتل:

واده خو به نږدې نه وي؟

شینګل و ویل:

یاره نیازو!

لس ورځې به پاتې، وي.

بیا شینګل و پوښتل:

نغاړې خو به دې سمې، وې.

هغه و ویل:

شینګل اکا!

یوه خویې ټیټه او بله یې څه نم وهلې ده او ښه غږ، نه کوي.

شینګل و ویل:

ketabton.com - The Digital Library

د حل لاره ،لري؟

نیازو و ویل:

هو!

څو ورځې به یې لمر ته، کېږدم او بیا به یې غوړه کړم.

ډاډمن یم چې، ببرته به، سمه شي.

شینګل و ویل:

سمه ده !

مونږ ته بس له څو کالو، خدای بنادې راکړي ده.

نیازو و ویل:

سوچ، مه کوه.

داسې نغاړې به د جمعه الدین په واده و وهم چې ځوانان او زاړه به په نڅا کې ګډ شي، بنځې او ماشومان خولا، پرېږده.

شینګل په خندا شو.

بیا یې و ویل:

وګورو.

لس ورځې، تېرې، شوې.

سهار وخته، دېګې بار شوو.

دېرې کې نیمځې او سترنجې، اواړې شوې.

ketabton.com - The Digital Library

د شینګل په کورکي هم، ګیلمونه و غوړول شوو.

توشکي پرې اواري، شوې.

د شینګل د کور کوټې او انګړ د ښځو د پاره، و ټاکل شو.

نیازو هم خپلې نغاري، دېرې ته ویوړې او په وهلو یې پیل کړ.

ماشومانو هم د هرې خوا نه، منډې او ځانونه یې، دېرې ته ورسول.

ځوانانو پر نڅا پیل او هرې خوا، خوشحالي پیل شوه.

غرمې کې، خلکو ته، تودې او مرچني شولې پخې او و وېشل شوې.

واده د ځانګړو مراسمو سره، پای ته ورسېد او ناوې یې کور ته، راوسته.

د جمعه الدین نوی ژوند، پیل شو.

ځوکاله یې په خوشحالی سره تېر کړل.

وختونه بدل او په هېواد کې، جګړه پیل شوه.

هغه هم د افغانستان نه، ګاونډ هېواد ته، کډه شو.

الته د ناصر باغ کمپ کې د دوستانو په مرسته، په یوې کنډوالې کې ځای پر ځای او بیا وروسته یې دوې خیمې د مرستندویو موسسو له خوا، تر لاسه کړې.

الته به یې هم مزدورۍ کوې او حلاه روزي به یې ګټه او د خپل پلار او مور سره به یې په ګډ (شریکه) خوړه.

کله نا کله به یې څه مرستې د راشن په توګه، لاس ته راوړې.

ketabton.com - The Digital Library

څه وخت تېر شو.

هغه ته خدای زوی، ور په برخه کړ.

پر هغه يې نوم، سلام الدين، کېښود.

هغه هم په رنګ، تور و.

دوې کاله وروسته يې بل زوی پيدا او پر هغه يې نوم نورالدين کېښود.

دري مياشتې وروسته يې پلار، کلک (سخت) ناروغه شو.

جمعه الدين د هغه دوايي، پيل کړه.

وروسته څرګنده شوه چې، هغه د سرطان په ناروغۍ اخته شوی دی.

کال وروسته د دوايی سره سره، هغه مړ شو.

دوې کاله وروسته، خدای هغه ته، بل زوی هم ورکړ.

پر هغه يې نوم غوث الدين، کېښود.

ژوند په خوشحالی، تېرېده.

کال وروسته يې، مور هم ناروغه شوه.

هغه په رواني (روحي) ناروغۍ، اخته شوه.

جمعه دين دهغې دوايي هم کوه.

هغه به ورځ تربلې بد تېرېده او دوايی پر هغې کومه ګټه، نه درلوده.

کله ناکله به يواځې د کور نه وته او پر کوڅو او سړکونو به، ګرځېده.

ketabton.com - The Digital Library

چا به هغې ته څه پيسې ورکوې او هغې به هم پر خپلو لمسيانو(مسيانو) وېشې.

څو کاله نور هم تېر شوو.

هغې خپله حافظه هم، د لاسه ور کړه.

خپل کور به يې نه پېژاند.

کله به چې په کمپ کې ورکه شوه، کوشنيانو به هغه د لاس نه، نيوه او بېرته به يې د جمعه الدين اکا کور ته، سپاره.

د کورنۍ غړو به پر هغې پيره کوه، چې د انګړ نه، د باندې لاړه نه شي.

خو بيا هم، هغه په پټه د کوره وته او هرې خوا به، ګرځېده.

يوه ورځ جمعه الدين د کوره وختې کار خوا ته، روان شو، مور يې هم ور پسې و وته او ورو، ورو بازار خوا ته، روانه شوه.

کله به د سړک په يوې خوا او کله به، په بلې خوا ګرځېده.

کوم وخت چې به پرې خوب راغی، خپل د ټيکرې څنډه به يې پر تېرې اواره او سر به يې پر هغه کېښود او د څو ګړيو د پاره به ښه شوه.

په همدې ورځ مازيګر، کوم وخت يې چې غوښتل د سړک له يوې خوا، بلې خوا ته واوړي، موټر و وهه.

خلک راټول (غونډ) شوو.

ketabton.com - The Digital Library

.....

یوه موټر ته یې پورته او د پېښور ښار یوه سرکاري (حکومتي) روغتون ته یې ورسوه.

التـه د بېړنۍ څانګې ته یې وېوړه.

ډاکټرانو خپلې څېړنې، پیل کړې.

بیا یې خلکو ته، و ویل:

خدای دې و بخښې!

هغې خپل ژوند، د لاسه ورکړی دی.

تاسو کولای شئ، خپل مړی، کورته یوسئ.

خلکو د ډاکټرانو هڅو نه مننه وکړه او د روغتون اداري څانګو نه یې و غوښتل چې د هغوی د مړي لېږد له پاره، هغوی ته، امبولانس ورکړي.

د روغتون اداري کسانو وروسته د څو فورمونو ډکولو نه، هغوی ته امبولانس ورکړ.

هغوی مړی د جمعه الدین اکا کور ته، و رساوه.

د امبولانس په رسېده، سره د کمپ نږدې کورونو نارینه او ښځې منډې کړې.

څوک نه پوهېدل چې، د چا مړی، په امبولانس کې دی؟

پوښتنې پیل شوې.

ketabton.com - The Digital Library

وروسته، څرګنده شوه، د جمعه الدين اکا مور، موټر وهلې اوشهيده شوې ده.

په هغه وخت کې غوږکی (ګرځنده ټېلفون) هم نه و.

خلکوو د هغې مړی کوز، پرېمنځه او کفن يې کړ.

بيا د جمعه الدين اکا، انتظار يې و کړ تر څو هغه راشي او تړې پوښتنه وکړي، چې په کوم ځای کې يې غواړي، خاورو ته، وسپاري.

مازيګر ناوخته، جمعه الدين اکا خپل کور ته، ورسېد.

کورته نږدې يې د خلکو ګډه ګونه و ليده.

هغه هک، پک شو.

بيا يې په زړه کې و ويل:

خدايه !

خير کړې!

څه خبره شوې چې خلک زما د دروازې خوا ته، راټول شوي دي.

هغه خپل ګامونه، ګړندي کړل او ژر يې ځان د کور دروازې ته، ورساوه.

الته يې، پوښتنه وکړه:

څه خبره ده؟

يوه سپين ږيرې ورته، هغه د مور مړينې پيغام ورکړ.

ketabton.com - The Digital Library

د جمعه الدین په سترګو، تیاره شوه.

هغه ځای پر ځای، پر ځمکه کښېناست.

پر ژړا یې، پیل کړ.

بل کس ور نږدې او هغه ته یې، و ویل:

ژاړه، مه!

او د ژړا وخت، هم نه دی.

وخت، ناوخته دی.

ټول کارونه شوې دي.

دومره و وایه چې مړی (میت) چېرې، ښخ کړو.

هغه و ویل:

نه پوهیږم.

کس و ویل:

غواړی، هغه افغانستان ته ولیږدوې؟

هغه و ویل:

نه!

زه، بې وسه (غریب) سړی یم.

ایله، ایله خپله او د کورنۍ ګډه پرې، چلوم.

ketabton.com - The Digital Library

بيا يې، هغه کس ته و ويل:

دلته نړدې ادیره (هدیره) شته؟

کس و ويل:

هو!

نړدې د مهاجرو ادیره (هدیره) شتون لري.

ښه به وي چې، مړی (میت، جنازه) پورته او ژر يې خارو ته، وسپارو.

هغه و ويل:

سمه ده!

بيا د سيمې ملا غږ کړ:

اله ځوانانو!

مړی اوچت، کړئ.

خلکو هم، مړی اوچت او ادیرې خوا ته، روان شوو.

لږ ځنډ وروسته هغوی ادیرې ته ورسېدل او ځوانانو ژر، ژر يې د قبر په کيندنه، پيل کړ.

بيا ملا و ويل:

د قبر تر کيندنې پورې، ښه به وي چې، هغې د جنازې لمونځ ادا کړو.

ketabton.com - The Digital Library

وخت، تېر دی.

بیا به، د مابنام لمونځ هم په جمع، ادا کړو.

خلکو و ویل:

سمه ده!

ټول شویو کسانو (خلکو) مړی، د دود سره سم، خاورو ته، وسپاره.

جمعه الدین اکا، د نورو کسانو سره، بېرته کور ته ستون شو.

سبا یې په کمپ کې، فاتحه ونیوه.

په درېیمه ورځ یې، د خپل وس (توان) په اندازه، خیرات او پر بې وسو خلکو یې، و وېشه.

وختونه، تېر شوو.

په هېواد کې جګړې، پایښت (دوام) درلود.

په هېواد کې د دایمي (همېشني) اوربند یا جګړې پای، کوم څرک، نه څرګندېده.

کوم کسان چې د عسکرۍ او سیاسي نظام نه تېښته کوه، ګاونډ هېوادونو ته تلل او الته به، د کډوالو افغانانو شمېره ورځ تر بلې ډېرېده (زیا تېده).

د جمعه الدین اکا مشر زوی (سلام الدین)، ځوان شو.

لمړی، هغه ته یې کوژده (کوزده) او بیا کال وروسته یې، هغه ته، واده هم وکړ.

ketabton.com - The Digital Library

د هغه ښځي، څه روحي ناروغي، درلوده.

هغه به، بي هوښه، کېده.

سلام الدين هغه يې، روغتون ته ورسوه.

ډاکټرانو د هر اړخيزې معاينې نه وروسته، و ويل:

څه و وايم؟

هغه ميرګې لري.

سلام الدين، ډاکتر ته و ويل:

آيا د هغې د دوايي لاره چاره، شته؟

ډاکټر و ويل:

مخکې د مخکې نه، څه نه شم ويلی.

خدای مهربانه، دی.

زه به، ورته دوايی وليکم، ګوندې ښه شي.

سلام الدين پر هغې ډېره دوايي، وکړه.

د خلکو په وينا هغه يې د تاويز ليکوالانو ته هم، وېوړه.

د هغې غاړه، د تاويزانونه، ډکه وه.

تاويزونو، هر رنګ پوښونه، درلودل.

ځينو يې د سپينو زرو، پوښونه، هم درلودل.

ketabton.com - The Digital Library

وخت تېرېده.

نه هغه ښه کېده او نه يې کوم ماشوم راوړ.

ځوکاله نور هم تېر، شوو.

بيا هغه نوره هم، ناروغه شوه.

ځو مياشتې وروسته، د هغه ښځه هم مړه او هغه يې د خپلې مور خوا ته، ښخه کړه.

د جمعه الدين اکا دوې نور ځامن هم، لويان او ځوانان شو.

هغوی به کار کاوه او په ګډه به يې ژوند چارې، مخې ته، وړې.

ځو کاله نور هم، تېر شوو.

جمعه الدين اکا خپل مشر زوی يانې (يعنې) سلام الدين ته، بله کوژده وکړه.

دوې کاله وروسته يې هغه ته، نوی واده، وکړ.

دوې کاله وروسته، سلام الدين ته خدای، زوی ورکړ.

د هغه نوم يې رحم الدين کېښود.

بيا وروسته، خدای هغه ته بل زوی ورکړ.

ځو کاله، ټولو په ګډ (شريکه) کار وکړ.

پيسې يې ټولې کړې.

بيا يې خپل دوېيم زوی يانې نورالدين ته کوژده وکړه.

ketabton.com - The Digital Library

د هغه خوسر(خسر) لږ شتمن و.

پر هغه يې ډېر بوج (بار) کېښود.

ولور يې هم، ډېر و.

هر څه چې به يې کار کوه، د ولور پيسې به نه پوره، کېدې.

کلونه تېرېدل او هغوی واده ته، نه برابرېدل.

بيا د سپين ږيرو په مرسته يې د ولور بار لږ او پرېکون يې تر سره کړ.

دري مياشتې، وروسته يې هغه ته، واده وکړ.

څه و خت تېر شو.

بيا يې د خپل کشر زوی ته کوژده او دوې کاله وروسته يې هغه ته هم واده وکړ.

هغوی ټول يوه ځای، اوسېدل.

څه وخت تېر او جمعه الدين اکا، مړ شو.

د هغه خير او خيرات ټولو په ګډه، وکړ.

د هغوی تر منځ دوستي او ورور ولي وه.

د زماني خوند د لاسه، لاړ.

هغوی کوښښ کوه چې هر ورور جلا او ځانته، ژوند وکړي.

مور يې د هغوی خبرې نه مني او ويل يې:

ketabton.com - The Digital Library

ترڅو چې ژوندئ يم، تاسو به دا ارمان ګور ته وېسئ.

زامن يې، جلا ژوند ته، خوشحاله نه وو.

د هغو ښځو او ماشومانو غوښتل چې، جلا ژوند وکړي.

ځان ته يې وګټې او ځان ته يې و خوري.

خو هغوی د جلا کېدو په ارمان وو.

پوره لس کاله، تېر شو.

مور يې، ناروغه شوه.

زامنو يې، د هغې پر دوايي پيل کړ.

څومياشتې، تر درملنې لاندې وه.

هغه هم، مړه شوه.

زامنو يې دهغې مړی د مهاجرو ادیرې ته ويوړ او کوښښ يې و کړ تر څو د هغې مړی هغوی د پلار تر څنګ ښخ کړي.

د هغوی د پلار څنګ ځای، له پخوا نه ډک شوی و.

هغوی يوه نږدې ځای وټا که او خپله مور يې په کې، ښخه کړه.

سبا يې د هغې پاتيا (فاتحه) واخيسته او په درېيمه ورځ يې د هغې خير او خيرات وکړ.

اونۍ نه پوره شوې چې د هغوی تر منځ ترينګلتياوې ډېرې او ورونه دې ته اړ شو چې، سره بيل شي.

ketabton.com - The Digital Library

هغوی سره بیل (جدا) شو.

ټولو په یوه جلا وطنۍ کور کې، ژوند کوه.

د هر چا ګټه بیله (جلا)، مصرفونه او پخلي هم، سره جلا شوو.

کور کې منافقت (نفاق) او ستونزې ډېرې شوې.

د یوه ورور ماشومانو به د بل ورور ماشومانو سره شور ماشور او جګړې کوې.

میندو به یې د خپلو ماشومانو، لنګې کوې.

مابنام چې ورونه سترې او ستومانه، کورته راتلل، د هغو ښځو به هغوی ته، ګیلې او ګزارې، کوې.

یوې به پرې د بل ورور پر ماشومانو، اچوه.

ژوند مخ په، ترینګلتیا شو.

یوه د جمعې ورځ چې هغوی دندو ته نه وو تللي، په یوې کوټې کې سره غونډ شو، پر جلا کېدو او د پلار په میراث وېشو یې خبرې پیل کړې.

هر کس (چا) به کوښښ کوه چې د کور بها لرونکي (قېمتي) مالونه، ځان ته، واخلي.

په دې ورځ، هغوی کومې پایلې ته، و نه رسېدل.

خپګیان ورځ تر بلې ډېرېده.

خوشحالۍ ورځې، لرېدې.

ketabton.com - The Digital Library

د ښځو تر منځ، جګړې او شور ماشو هم، مخ په ډېرېدو شو.

میاشت بله، هم تېره شوه.

شخړې ورونو ته، هم ورسېدې.

بله لار، نه وه پاتې.

هغوی دې ته اړ شو، تر څو د پلار میراث ویش پیل کړي.

بیا هر څوک په خپله مخه، لاړ شي.

ورونو د میراث ویشولو په اړه، یوه د جمعې ورځ، و ټاکه.

په دې ورځ کې یې د سیمې مشر او نږدې جومات ملا امام ته هم، بلنه ورکړه.

د جمعې ورځ ورسېده.

د هغوی مشر ورور سلام الدین خپله کوټه پاکه او سوتره (ستره) کړه.

ښځې یې چای په ترموزونو کې، دم او د کوټې پر یوه کنج کې یې سره خوا په خوا کېښودل.

سلام الدین هم، څو چکۍ ګوړه (ګړه) واخیسته او څټک پر څټ یې ما ته او بیا یې په څو غابونو کې، و وېشه.

غابونه یې هم د چای د ترموزونو تر څنګ، کېښودل.

بیا ښځې یې، پیالې پرېمنځې او هغه یې هم د ترموزونو تر څنګ کېښودې، او پر هغو یې دسمال کش کړ.

ketabton.com - The Digital Library

لس بجې شوې.

د سيمې مشر او ملا امام ورسېدل.

دروازه يې، وټکوه.

سلام الدين دروازې ته لاړ.

لمړی يې هغوی ته، سلام ورکړ.

هغوی هم د سلام الدين سلام ته، وعليکم و ويل.

بيا يې هغوی ته، د کور د ننوتو، بلنه ورکړه.

هغوی و ويل:

وګوره!

په کور کې، څوک نه وي.

سلام الدين کور ته د ننه شو او غږ يې کړ:

څوک دي، نه وي!

بيا يې د سيمې مشر او ملا امام ت، و ويل:

راځئ!

څوک نه شته!

بيا هغوی ټول، انګړ ته، د ننه شوو.

سلام الدين، هغوی يې خپلې کوټې ته، و بلل.

ketabton.com - The Digital Library

هغوی هم، د سلام الدین سره، د هغه کوټې ته، د ننه شوو.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

د لته پر توشکو کښېنئ!

هغوی پر توشکو کښېناستل.

سلام الدین هم د هغوی څټ ته، بالښتونه ور وړاندې، کړل.

بیا یې ترموزونه، او پیالې یې هم ځان ته، نږدې کړې.

چای یې په پیالو کې، و وېشه.

بیا یې، د میلمنو مخې ته کېښودې.

د ګوړې (ګړې) غابونه یې هم میلمنو ته نږدې کړل او د هغوی نه یې و غوښتل چې په ځښلو یې، پیل کړي.

په دې وخت کې، د هغه نور ورونه هم، کوټې ته ننوتل.

هغوی، سلام ورکړ.

د جومات، ملا امام د هغوی سلام ته یې، وعلیکم و ویل.

بیا سلام الدین، هغوی ته و ویل:

تاسو هم پر توشکو کښېنئ!

هغوی هم پر توشکو لکه تربورنو، کښېناستل او خبرې یې نه کوې.

لږ ځنډ وروسته ملا امام خبرې، پیل کړې.

هغه د اتفاق پر مسایلو او کتو خبرې وکړې.

ketabton.com - The Digital Library

بيا د سيمې مشر و ويل:

اوس، ملا صيب، کار د کار نه وتی دی.

ښه به وي چې په اصلی خبرو، راشو.

په د ې وخت کې د سلام الدين کشر ورور، غوث الدين د پلارني شيانو او سامانونو ليست وړاندې کړ، بيا يې و ويل:

دا ټول ليست دی.

تاسو کولای شئ، زمونږ په منځ کې يې په انصاف سره (عادلانه توګه) و وېشئ.

بيا ملا امام هغه ليست واخيست او په ځير سره يې ولوست.

ورسته يې و ويل:

دا ليست تاسو ټولو ورونو لوستی دی.

هغوی و ويل:

نه!

بيا سلام الدين و ويل:

کولای شې تاسو يې ولولئ چې په کې څه ليکل شوې دي.

هغه و ويل:

سمه ده!

تاسو غوږ شئ!

ketabton.com - The Digital Library

د لیک د لوستلو تر پایه به، خبرې نه کوئ.

هغوی و ویل:

سمه ده!

بیا ملا امام د لیک په لوستلو، پیل کړ.

لیک پای ته، ورسېد.

بیا د سیمې مشر و ویل:

کوم څه پاتې چې په لیست کې، نه وي؟

مشر ورور یې و ویل:

ټول شیان په لیست کې شتون لري، خو یوه شی (څیز) په کې نه شته.

د سیمې مشر و ویل:

کوم شی؟

سلام الدین و ویل:

توده بړستن.

کوشني ورور یې، و ویل:

هغه ما ته، پلار مې بخښلي ده.

سلام الدین و ویل:

زه یې، نه منم.

ketabton.com - The Digital Library

هغه هم بايد، په ليسټ کې ګډ (شريکه) شي.

په دې ټرسټني ورونه سره تاوده شوو.

نړدې وو چې يوه، د بل سره غېږې، ونيسي.

بيا د سيمې مشر و ويل:

تاسو پر خپلو ځايونو، کښېنئ!

د تودې ټرسټني موضوع به پايلې ته، پرېږدو.

هغوی و منه.

بيا د سيمې مشر و ويل:

کاغذ او کلم (قلم) راوړئ.

سلام الدين هم انوارې (الماری) ته، نړدې شو.

د الماری دروازه يې خلاصه، کتابچه او کلم (قلم) يې را واخيست.

هغه يې د سيمې مشر ته، ور کړه.

هغه هم، د ليسټ سره سم، پر ويش پيل کړ.

دليسټ مواد د ستونزو سره، سره و وېشل شوو.

ټول شيان خلاص شو او ورونو هم پرې، موافقه وکړه.

بيا وروسته، سلام الدين و ويل:

هغه توده ټرسټنه، پاتې شوه.

ketabton.com - The Digital Library

ملا و ويل:

ښه به دا وي چې دوي ورونه تري تېر(صرف نظر) وکړی، درېيم اوکوشني ورور ته يې، وسپاري.

نورو، ورونو و ويل:

نه!

مونږ يې نه منو.

دا بې انصافي ده.

بيا بل ورور يې، و ويل:

د دي ټرسټنې ارزښت تر ټولو، لوړ(ډېر) او هغه يوه شا ليد(تاريخي) ټرسټن ده، او تر او سه په ښه توګه، ساتل شوې ده.

هر راز سوچونه، وړاندې کېدل.

يوه هم د منلو وړ نه و.

بيا ملا پرې، غږ کړ.

زه هم يوه، وړانديز لرم.

سلام الدين و ويل:

و وايه ملا صيب!

ستا وړانديز، څه دی؟

هغه و ويل:

ketabton.com - The Digital Library

بنه به دا وې چې پرې پچه واچوو، د هرکس (چا) چې پچه و خته، کولای شي، هغه تر لاسه او نور حق نه لري، چې پریکړه، ببرته وګرځوي، او یا تري پښېمانه شي.

ټولو ورونو، و منه.

ملا هم کاغذ را واخیست.

د هر ورور نوم یې، په جلا، جلا توګه په کوشنیو کاغذونو کې و لیکه او بیا یې کاغذونه جلا، جلا تاو او کولوله، کړل.

بیا یې د سیمې مشر ته، و ویل:

په دې کاغذونو کې، یوه واخله!

هغه هم کاغذونه سره واړول او راواړول.

یوه یې په کې خوښ، کړ.

هغه یې ملا امام ته، ورکړ.

هغه هم کاغذ خلاص او لیکل شوی نوم یې ولوست.

په کاغذ کې د سلام الدین نوم، څرګند شو.

هغه ته، مبارکي و ویل.

بیا یې یوه د خیر دوعا، وکړه.

د سیمې مشر و ویل:

تاسو کولای شئ د لیستې سره سم، خپل شیان تر لاسه، کړئ.

ketabton.com - The Digital Library

هغوی، ومنه.

بیا د سیمې مشر او ملا امام د خپلو ځایونونه، پاڅېدل او سلام الدین ته یې و ویل:

وګوره!

څوک د باندې نه وې.

سلام الدین د کوټې نه د باندې شو او ویې ویل:

څوک دې، نه وي.

بیا یې هغوی ته، و ویل:

راځئ!

څوک، نه شته!

هغوی د انګړ نه، د باندې شوو.

سلام الدین هم، د هغوی سره د دروازې تر څټ، و وت.

هغوی، خپلو موخو پسې، لاړل.

سلام الدین، ببرته، کورته، د ننه شو.

هغوی ټول مالونه، په انګړکې ټول کړل او هر کس (چا) د لیست سره سم خپل مالونه واخیستل او خپلو کوټو ته یې، د ننه کړل.

څو ورځې تېرې شوې.

سلام الدین، ببرته، خپل هېواد ته، ستون شو.

ketabton.com - The Digital Library

د خپلې پلارنۍ سيمې ته لاړ.

التە يې څه ځمکه په اجاره و نيوه او هم به يې د شولو، غنمو لو کاوه او همدا راز يې، درمندونه، بادول.

کال وروسته يې، ښځه مړه شوه.

هغه يې د کلي په ادیرې(هديرې) کې خاورو ته، و سپاره.

ژوند يې ښه تېرېده.

څلور کاله مخکې، هغه هم وفات او هماغه ادیرې (هديرې) کې خاورو ته، وسپارل شو.

د هغه نه اوس، پنځه زامن پاتې دي.

هغوی ځمکې کړي او د يوه خان په کور کې، ژوند کوي.

ټولو يې، وادونه کړي، زامن او لمړونې هم لري.

نور ورونه يې، نورالدين او غوث الدين خپل ژوند پر مخ بووه او د ناصر باغ د کمپ په ورانيدو سره، بلې خوا لاړل.

څو کاله يې تېر کړل او بيا يې پيسې ټولې او د پېښور ښار بر ټاکال کې يوه کوشنۍ کور په بيه او د بل چا په نامه چې د پاکستان هېواد اوسېدونکی و، واخيست.

دواړو ورونو په خوشحالۍ سره، خپل ژوند تېراوه.

وخت تېر او د پاکستان هېواد، حالات کړکېچن شوو.

ketabton.com - The Digital Library

حکومت هوډ وکړ تر څو ټول غیر قانوني کډوال، د خپلې خاورې نه، وباسي.

پاکستان حکومت د افغانانو په جبري وېستنې، پیل کړ.

هره ورځ به یې په زرګونه کډوال، د خپلې خاورې نه باسل.

په کډوالو کې د سلام الدین ورونه هم ګډ (شامل) شوو.

هغوی خپل جایدادونه او کالي په کمه (لږه) بیه، وپلورل او ببرته هېواد ته، ستانه شوو.

هېواد کې یې کوم څه نه درلودل.

نه یې ځمکه وه او نه یې پلارنی، کور.

هغوی لمړی جلال آباد ښار په کمپ کې میشت او څو خیمې یې د اوسېدو له پاره، تر لاسه کړې.

د یوې خوا ژمی، اوا (هواه) هم ډېره سړه وه او د بلې خوا هغوی یوازې د ځان کالیو کې، راغلی وو.

خوراکی شیان یې، نه درلودل.

د ملګرو ملتونوله خوا، ور سره، مرستې و شوې.

څه موده یې، الته تېره کړه.

نورالدین اوغوث الدین دواړه، لغمان ولایت، بادپښ ولسوالی ته، لاړل او بیا یې د خپل ورور پوښتنه وکړه.

خلکو، ور ته، و ویل:

ketabton.com - The Digital Library

ستا ورور، څو کاله د مخه، مړ (وفات) شوی دی.

اوس يې ځامن او لمسيان په کوز کلي کې، ژوند کوي.

هغوی کوز کلی ته، لاړل.

الته يې هغه د مشر زوی نوم، واخيست.

يوه کوشنی ماشوم د هغوی سره د سلام الدين تر کوره، لاړ.

بيا يې هغوی ته و ويل:

دا د سلام الدين اکا کور دی.

د هغه د مشر زوی نوم رحم الدين و.

بيا ماشوم د هغوی نه خدای پاماني واخيسته او بېرته، خپل کور ته روان شو.

نورالدين دروازې ته، نږدې شو.

دروازه يې، و ټکوه.

يوه کوشنی جلی دروازې ته، راغله او ويې پوښتل:

څوک ياست؟

نورالدين و ويل:

زه او غوث الدين د سلام الدين ورونه، يوو.

بيا نورالدين و پوښتل:

رحم الدين په کور کې دی؟

ketabton.com - The Digital Library

هغې و ويل:

نه!

هغه پر ځمکو کار کوي.

بيا نورالدين و پوښتل:

ته يې څه کړې؟

هغې و ويل:

زه يې، لور يم.

بيا يې و ويل:

څو بجې به هغه کور ته، راشي؟

هغې و ويل:

نه پوهيږم.

بيا نورالدين و ويل:

د هغه د غوږکي (ګرځنده ټيلفون) شمېره څو، ده؟

هغې و ويل:

زه، نه پوهيږم.

بيا نورالدين و ويل:

کېدای شي د هغه شمېره، را ته په کاغذ کې و ليکې؟

ketabton.com - The Digital Library

هغې و ويل:

زه مې مور ته، و وايم.

هغه کور ته لاړه.

نورالدين او د هغه ورو د دروازې تر څټ (شا) ودرېدل.

څو دکيکې نه وې تېرې شوې چې د رحم الدين ښځه دروازې ته راغله.

د دروازې تر څټ يې نورالدين او غوث الدين ته ستړي مه شئ، و ويل.

هغوی و ويل:

خير يوسئ.

بيا يې و پوښتل:

د رحم الدين پر شمېرې، څه کوئ؟

نورالدين و ويل:

هغه زمونږ وراره دی.

بيا هغې ورته، د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

هغوی و ويل:

مننه کوو.

لږ به د باندې انتظار شو، تر څو هغه راشي.

ketabton.com - The Digital Library

هغې و ويل:

سمه ده!

بيا يې رحم الدين ته زنګ و واهه او د هغه يې وغوښتل چې، کور ته راشي.

څو دکيکې نه وې تېرې شوې چې، رحم الدين کور ته، ورسېد.

د لرې نه يې خپل ترونه، وليدل.

په خوشحالۍ سره ،ورته نږدې شو.

د هغوی سره يې، روغبړ وکړ.

بيا يې د کور دروازه خلاصه او هغوی ته يې و ويل:

د ننه شئ.

هغوی ته يې د ميلمه کوټې، بلنه ورکړه.

هغوی کوټې ته ننوتل او پر توشکو، کښېناستل.

ښځې يې، ژر چای راوړ.

بيا يې خپلې ښځې ته و ويل:

غرمې ته، کورت (کرت) او اوګره (وګره) تياره کړه، زما د ترونو خوښه راځي.

هغې و ويل:

سمه ده!

ketabton.com - The Digital Library

کومه ستونزه، نه شته.

غرمه شوه.

ډوډۍ تیاره، شوه.

ټولو په شوک (شوق) سره اوګره د تازه او شنو سابو سره، وخوړه.

ماسپښین شو.

بیا ټول نارینه، ماسپښین د لمانځه ادا کولو د پاره، جومات ته، لاړل.

وروسته له لمانځه، نورالدین خپل وراره ته، و ویل:

دلته، څه ځمکه د کرنې د پاره موندل کیږي.

هغه و ویل:

نه!

اوس نه شته!

څو ورځې د مخه دوې جریبه ځمکه، وه.

هغه ما یوه بل کډوال، کوم چې د پاکستان هېواد، نه راغلی و، وسپاره.

هغه اوس پر کرنې بوخت او ډېر خوشحاله دی.

په خبرو خبرو، هغوی کورته، ورسېدل.

بیا د رحم الدین کورته، د ننه شوو.

د هغې ښځې شین چای د ګړۍ (ګړۍ) سره راوړ.

ketabton.com - The Digital Library

رحم الدين هم چای په پيالو کې واچوه او ټولو په څښلو يې پيل کړ.

د نورالدين سترګې په يوې کوشنۍ بړستنې ولګېدي، کومه چې په بو غبند کې تاوه او د کوټې په کنج کې زوړنډه وه.

هغه و پوښتل:

د کوټې په کنج کې مو څه زوړند کړی، دی؟

رحم الدين و ويل:

هغه يوه کوشنۍ بړستنه ده.

هغه مونږ ته د پلارونو نه، په ميراث، پاتې ده.

نورالدين و پوښتل:

هغه، موږکانو ،نه ده خرابه کړې؟

رحم الدين و ويل:

نه!

مونږ، هغه ښه ساتو، ځکه عمر يې ترسلو کلونو ډېر (زيات) دی.

په هغې کې ډېر مالوچ کارول شوی او ډېره توده ده.

مونږ به پر خپلو ماشومانو، اچوه.

هغوی به هم، تاوده وو.

په اوسني بړستنو او کمپلو کې هېڅ برکت، نه شته.

بيا يې رحم الدين ته، و ويل:

ketabton.com - The Digital Library

هغه خرڅوي؟

رحم الدين و ويل:

نه!

هيڅکله!

هغه زما د پلار، نښه ده.

په خبرو، خبرو کې مازيګر شو.

نورالدين او غوث الدين درحم الدين و غوښتل، تر څو د ځمکې په موندنې کې، ور سره مرسته وکړی.

سراج الدين و منه.

بيا هغوی د خپلو ځايونونه، پاڅېدل.

د رحم الدين نه يې مننه او بيا يې د هغه غوږکي (ګرځنده تيلفون) شميره واخسته او ويې ويل:

غر په غر نه ځي، مګر انسان په انسان ځي.

بيا يې خدای پامانی واخسته او د انګړ نه د باندې شوو.

رحم الدين هم، د هغو سره د باندې او تر لارې ور سره لاړ.

هغوې په يوې ريکشا کې کښېناستل او لاړل.

رحم الدين هم بيرته، کور ته راغی.

پای

ketabton.com - The Digital Library

د چاپ شویو کتابونو لیست

١. معماری افغانستان
٢. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
٣. راهنمود طلایي
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
٧. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
٨. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
٩. افغانستان در قرن تکنالوژی
١٠. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
١١. صدقه جاریه / دنیای انجینری
١٢. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)
١٣. داستان حقیقی با مقیاس معماری
١٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
١٥. نقش دانشمندان مسلمان، بر بر در فن معماری و معماری
١٦. پخسه در افغانستان
١٧. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
١٨. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (١٩٩٠ الی ٢٠٢١)

ketabton.com - The Digital Library

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲٥. چپر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معماریٔ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکی - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳٥. مجنون او ګلچین (پښتو ناول)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

ketabton.com - The Digital Library

٣٩. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بودا ښکاري (پښتو ناول)
٤٣. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
٤٤. د اسلامي معماریٔ پیل
٤٥. حیوانات شوخ (ناول به زبان دری)
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپېلیٔ مینه (مه ینه) په کچه ګړیٔ کې (پښتو ناول)
٤٨. حشمت خان د کلا معماري
٤٩. د افغان الک او آذري جلیٔ مینه (پښتو ناول)
٥٠. د وچو ښونه او پارکونو معماري
٥١. د یوې ښونکي مینان په یوه ټولګي کې (پښتو ناول)
٥٢. د ژرنده ګړي ماما مینه (پښتو ناول)
٥٣. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
٥٤. شپنه ادي (پښتو ناول)
٥٥. بې زده کړې پوی (پښتو ناول)
٥٦. د مینې تاو (پښتو ناول)
٥٧. (BIM) په خپله ژبه - په نړیٔ کې تر ټولو نوې او ګړندیٔ کړنلاره د معمارانو او اېنجینېرانو(انجینرانو) له پاره
٥٨. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٥٩. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواږه ملګري (پښتو ناول)
٦٠. د یوې میاشتې **ناوي** (پښتو ناول)
٦١. دځاځکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

ketabton.com - The Digital Library

٦٢. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
٦٣. کوشنۍ سوداګره (پښتو ناول)
٦٤. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
٦٥. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٦٦. ډارونکی سپلاب (پښتو ناول)
٦٧. خواریکښ قاضي (پښتو ناول)
٦٨. د پخوانیو جوماتونو توپير د نن سره
٦٩. د مور وژونکی (قاتل)، (پښتو ناول)
٧٠. د مور مړه (پښتو ناول)
٧١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد چهارم)
٧٢. لېونی ملا (پښتو ناول)
٧٣. ځوان شهید (پښتو ناول)
٧٤. توده ېړستن (پښتو ناول)

ketabton.com - The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد پنجم)
٢. نورک اکا (پښتو ناول)
٣. لیونی لېوه
٤. د خاورو لاندې ښار
٥. سپین کارغه
٦. سور تنور
٧. خړه بیزو
٨. بندي مرغه
٩. بې وخته باران
١٠. د ژوند پای

ketabton.com - The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

ketabton.com - The Digital Library

Warm quilt

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: June -July /2026

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English